

Publicerad 2012-10-16 21:34 av Lena Själsöga Keijser

kikarhand

han skuggar ögonen med handens månskärekupol
havet andas vita rosor ur bergstoppars oceanblå gröna drömsvep

solstrålar vandrar utmed handrygg
utmed månskärekupols rand

rosorna
är frostade marker
bergstoppar är stigna ur hav

han ser träd

träden flikar upp stammar
vindar blåser soldukar in
bräder lägges samman
av vad

han kisar för bättre seendeskärpa
marken är myllrande rörelsehav
först ser han ej av vad
lyfter den andra handens tillkommande
till kikare
pärlband ser det ut att
pärlor
kan
ej
röras så
kan
ej
lyfta så
är det myror
är det skalbaggar

det är folken viskar vinden
se vidare in

han sänker kikarhanden
lägger skuggan i hjärtbäddsro
ser dem
hör dem
sångerna

minns
sångerna
de sjöng i allt

av stammar av bräder blir

är
är detta valnötshalvan jag en gång drömde

det är ditt skepp
viskar vinden
se vidare in

han lyfter nätet ur regnbågsfloden
ser kvinnor sömma dukar
segeldukar av moln
hör segel surra runt master
skeppet glider
sakta
marken är stilla nu
havet är stilla nu
vaggar ett skepp stilla

ditt skepp väntar dig

han väcker stegen ur slummerblad
beger sig till skeppet
stiger inom

vart
för
du

mig

över haven över floden
till hamnen ditt hjärta andas

havet andas vita rosor
seglen äro fyllda med vinds visshet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten